
Juhász József

A PÁLOS SZINDRÓMA

– Vitaindító tanulmány –

*Ha tudni akarod az ország soros állapotját,
tekints Remete Szent Pál rendjére.*
(Pázmány Péter)

Történetünk az 1200-as években kezdődik, de gyökerei mélyebbre nyúlnak vissza. A pálosok az ősmagyar hit, az „Égi eredetű, Érdek nélküli, Szeretet-vallás” szellemi esszenciájának hordozói voltak, ami az atlantiszi tudásból táplálkozva, Szkítiánosz, Buddha, Jézus, Mani tanainak közvetítésével, Atillát és az Árpád-házi királyokat is átítatva került rendjükbe. Az ősi hitet viszont az egyház számára elfogadható formába kellett öltöztetni. Hivatalosan Thébai Remete Szent Pál lett a rend névadója, de ez ezoterikusan Páloszt, azaz Pál szkíta királyfit jelentette.

Változatos volt a leendő tagok összetétele. Főként a pilisi barlangokban lakó, a világtól elvonult, remetéknek nevezett sámán-, mágus-, táltos-beavatottakból állt, akiknek szent iratok a rovasírásos Mani-féle Biblia volt. De jöttek ide üldözött katharok is a reinkarnáció tanával. Ők Európában már csak itt, a Pilis-szigetnek nevezett területen találhattak menedéket. Ajándékuk az lett, hogy magyarnak számítottak: a rendbe való belé péstől a világ minden pálos szerzetese, függetlenül attól, hogy honnan való és hol lakik, magyarnak nevezeték.

Egy másik impulzus is hatott a remetékre. Julianus barát, aki a magyarok őseinek nyomán járt Ázsiában, valójában bizalmas küldetést teljesített. A titokzatos János pap keresztény birodalmát volt hivatva felkeresni.

Ennek előzményeiről szól Vámosi Nagy Istvánnak a Grál történetéről írott könyve, nagy csoda, hogy annakidején átcsúszott az Aczél-hálón:

Parsifal tíz évig uralkodik, aztán Titurelrel együtt Indiába vándorol. A Grált magukkal viszik, ami újra visszatér Keletre, mert Nyugaton már betöltötte miszsióját. Titurel és Parsifal a legendás hírű János pap országát keresi fel, aki valahol Ázsia szívében, „ahol a Nap kél”, egy keresztény birodalmat alapított. India egyik fenséges hegyéből gyógyító, fiatalító forrás fakadt, s itt teremtetten meg János pap a birodalmát. Titurel és Parsifal megleli a rejtett országot. János pap megrendülten értesül róla, hogy ezentúl az ő birodalmában fénylik a Grál, s átadja királyságát Parsifalnak.

Olyan hírek is szárnyra keltek, hogy a pap-király néhány tatár törzset megszelídített, sőt egyes kánokat is megtérített a kereszténység hitére. Csak sejtéseink lehetnek, hogy Julianus barát milyen ezoterikus tudást hozott haza ebből a rövid életű földi birodalomból. Ma pedig már nem a Földön ragyog a Grál fénye.

Egyes vélemények szerint a Szent Grál más nyelvekkel való összehasonlításban (Sangreal, Shangri-La) összefüggésbe hozható Ázsia belső részeivel, de mi egyelőre foglalkozunk csak Európával, közepén hazánkkal.

A XIII. század közepén a Pilisben az ősi kereszténység minden áramlata egyetlen esszenciává szövődött össze. Csak itt, a Föld egyre jobban megnyíló szív-csakrájának helyén egyesülhetett az atlantiszi tudás a manicheizmussal megújított ősmagyar hittel, az őskereszténységgel, melyben legvégül a Grál-hagyomány is helyet kellett kapjon. A Grál áramlata, mely egyszer már megérintette a magyarokat, amikor Lohengrin a X. század elején legyőzte Árpád kóborló seregeit, és gyengéden visszaterelte őket a Kárpát-medence védett kelyhébe. Akárcsak az angyali seregek Atillát, akinek fél évezreddel azelőtt szintén meg kellett hajolnia a magasabb akarat előtt. Lohengrin Parsifal fia volt, János pap Parsifal unokaöccse, így a magyarok a legjobb forrásokkal korán érintkezésbe kerültek, de ez akkor még nem emelkedett tudati szintre.

Az 1250-es év fontosságára Rudolf Steiner tanításai alapján Göllner Mária hívta fel a figyelmet. Akkor fejtették ki a Formaszelleme (Hatalmasságok, Exusiai) a fizikai világra a legkisebb, az emberi szellemre azonban a legnagyobb befolyást. Ezen impulzusból, amely a lelket szellemi értelemben, szellemileg irányította a természetre és annak működésére, született meg a rózsakeresztes mozgalom. Steiner szerint mintegy négyszáz évig tart, amíg egy ilyen hatalmas szellemi áramlat hat, ezután következik az impulzus lecsillapodása. Ennek hatása történetünk kapcsán is látható lesz.

Pálosok, legalábbis az Árpád-ház idejében, csak nemesi családba született ifjak lehettek; testileg, lelkileg és szellemileg tökéletes emberek. Ezeknek a feltételeknek az 1200 körül, valószínűleg Esztergomban született Özséb maradéktalanul eleget tett. Származása nem tisztázott, de minden valószínűség szerint az Árpád-ház egyik oldalágából való. A hagyomány szerint az Árpád-ház leszármazottainak, így az Özsébbel egyidőben élt IV. Bélának is hat ujj volt a bal kezén, akárcsak a táltosoknak. Özsébnak gyermekkorától kezdve rendkívüli megnyilvánulásai voltak, kiváló harcos is volt, aki jól tűrte a szélsőséges körülményeket és hatásokat is.

Egyes források szerint Özséb tagja volt a Szent István lovagrendnek, de ez csak kanonoksága előtt lehetett, lovagi szolgálata nehezen lett volna összeegyeztethető egyházi tisztségével, bár ehhez hasonlóra később még láthatunk példát Fráter György esetében. Annyi bizonyos, hogy Esztergomban állt a Szent István-, és a Szent Kereszt-templom stefanita ispotályosok, ill. keresztések fennhatósága alatt, és itt lehetett Özséb tagja a Szent István konventnek. A pálos rendbe belépő kathar, majd félszázaddal később a templomos menekültek a Grál-áramlattal érkeztek és frissítették – éteri szinten – a magyar vért. „A vér – mint tudjuk – egészen különleges nedv.” (Rudolf Steiner)

A hagyomány szerint Özsébnak egyszer imádkozás (meditáció) közben a következő látomása volt:

Elke kirepült a testéből, elhagyta azt, és a felhők járásának magasságában elkezdett nagy köröket leírni.

Felülről látta az egész ősi királyi központot, és miközben nagy magasságokban, mint egy sólyommadár keringett és rőtta az égi köröket, látta, hogy a Pilis rejtett zugaiban az erdők, a barlangok mélyén apró, kis lobogó lángok égnek. És miközben szemléli a Pilis területén szétszórva lobogó lángokat, csodálkozik, hogy az apró lángok beborítják az egész Pilist, mintha virágok lennének. A látomás következő pillanatában ezek az apró lángok elkezdnek egymás felé közelíteni. Először csak két lángocska egyesül, aztán kettő egyesül egy harmadikkal, majd az összes láng igyekszik egy közös középpont felé. A következő pillanatban azt látja Özséb, hogy a Pilis kellős közepén hatalmas tűzgömb jelenik meg, ami beborítja a hegyeket. Aztán ez a tűzgömb szétterül, az egész Pilist beborítja, és ez a hatalmas láng mindent, ami a Pilis felszínén van, elpusztít.

Ezután már a rendalapítás foglalkoztatta, de előbb egyházi teendői foglalták le, majd városának a tatároktól való védelme bizonyult előbbreválónak. 1241-ben Esztergom ostrománál, ahol emberfeletti csatában visszaverték a sötét erők hordáit, ő is harcolt. A város csaknem teljesen elpusztult a tatárok kivonulása-kor, de a fellegrát meg tudták védeni. Ezután következett a helyreállítás, Özséb maga három évig mindent feláldozva dolgozott, javait szétosztotta a felújításhoz, és csak ezek után mondott le kanonoki címéről, hogy hat társával elvonulhasson a Pilisbe.

A szakrális hegyre, ahol szkíta uralkodók temetkezési helye, Atilla és az Árpád-házi uralkodók fővárosa, királyi és egyházi központ volt. Gyöngyösi Gergely XVI. századi rendfőnök mondanása szerint: „Őseink ott fekszenek fedetlen kőkoporsóikban, romlatlan holttesttel.” Kapisztrán Szent János élő szenteknek nevezte ugyanöket. Mintha csak egy rózsakeresztes iratot olvasnánk: „Hiszek a testnek feltámadásában..”

E cikk írásakor újra kezembe került egy régi ábra, a Mons Philosophorum, a Bölcsek Hegye. Most tűnt csak fel, hogy sok az olyan szimbólum, melyek a pálosokkal is kapcsolatba hozhatók: hegy, barlang, remete, forrás, oroszlán, holló, menedékház, országalma, korona.

Az ábra kommentárjának egy részlete pedig így szól: „A Föld közepén áll egy hegy, amely kicsi és nagy, lágy és kemény. Mindenkihez messze van és közel.”

Ezért is nehéz rátalálni. A Föld közepe a Föld szíve. Szívcsakrája. Ami a Pilisben van. Ezt a Dalai Láma Őszentsége is megerősítette, amikor hazánkban járt. . . Történetünkhöz kapcsolódóan a Pilist tekintsük egyelőre szimbolikusan a Bölcsek Hegyének. Az ábrát később az édesapja révén magyar származású Walter Johannes Stein, Rudolf Steiner tanítványa is értelmezte a Grálról írott, 1928-ban megjelent könyvében. Egyelőre sajnos csak németül és angolul olvashatjuk.

További, szintén nem újkeletű adat: Rudolf Steiner a rózsakeresztesekkel kapcsolatos előadásaiban említi a 12 bölcset, akik közül 7 az atlantisi idők bölcsességét mentette tovább. Ők a XIII. században inkarnálódtak újra. Kérdés, hogy hol?

1246-tól, a 7 lovag Pilisbe vonulásától kezdve számíthatjuk a Pálos Rend tulajdonképpeni kezdetét. 1250-ben egy ma is csordogáló, „soha el nem apadó forrás” közelében lerakták a Szent Kereszt templomának (Pilisszántó?) alapjait. Innen a mondanás: „In Cruce salus.” Keresztben az üdvösség. Ettől kezdve a Pilisben, majd szerte az egész országban, erdők szélén, az utak

mellett láthatunk kereszteket. A pilisi szent hely bejárata fölött Varsányi István pálos atya verse volt olvasható:

Olyan utakon jártak, amely ösvényeken a közönséges, halandó ember nem jár. Azért remetek, mert az útjuk az emberlakta világtól jóval messzebbre vezet.

Gyöngyösi Gergely pedig így írt az akkor még Szent Kereszt néven ismert rendről:

Szent a Kereszt, melyről eme testvérek neve ismert, mert a Kereszt házáat lakta először a Rend.

1262-ben, a templom elkészülte után zarándokolt Özséb a pápához rendje szentesítése érdekében. Az éppen 777 esztendeje született Aquinói Tamás, az Angyali Doktor értesülvén a magyarok szent ügyéről, pártfogásába vette Özsébet. De még az ő hathatós közreműködésével is csak nagy nehézségek árán születhetett meg a pápai engedély. Özséb azt is kérelmezte, hogy a rend Szent Ágoston reguláit alkalmazhassa, de az ő életében ezt még nem hagyták jóvá. Tudni kell, hogy Ágoston, mielőtt csatlakozott az egyházhoz, maga is manicheista volt. A manicheisták viszont a platonizmus tanait is vallották a reinkarnációval együtt. A pápák sűrűn váltották egymást, így a regulák ügye elhúzódott.

De a rend működött, és jöttek a jelöltek. A beavatáshoz egy kőből készült koporsó is tartozott. A rendbe való felvétel úgy kezdődött, hogy a leendő tagot, aki az egy év próbaidőt már letöltötte, ebbe a kőkoporsóba fektették. Egyes buddhista

beavatásoknál is így tettek, ahol a tanoncokat három napra összezárták egy csontvázal. Ha a jelölt szelleme áttört a koporsón, a barlangon, a hegyen át, egész az asztrálszféráig, akkor az illetőt felvették a rend kötelékébe. Ezért mondta Gyöngyösi: „Ezek az atyák egész életük folyamán azt próbálták megvalósítani, amit odafönn az égben, az angyalok szférájában láttak”.

1263-tól lehetett hivatalosan a pálosoké az egyetlen középkori, magyar alapítású, monasztikus szerzetesrend. Címerükben ott a holló, a felső világ hírnöke, akárcsak majd a Hunyadi-családében.

A pálosok egyesítették az ősi forrásból származó erőket, például étrendjüket az esszénusok elvei alapján alakították ki. Maga Özséb is, ha a szükség úgy hozta, képes volt rendkívül hosszú ideig böjtölni, azaz a mindenkit körülvevő energiából „táplálkozni”. A pálosok tevékenysége felölelte azt, amit ma reformkonyháának, természetgyógyászatnak, biodinamikus mezőgazdaságnak nevezünk, és kiváló botanikusaik voltak. Szeretném biztosra venni, hogy a „barlanglakók” már lerakták az alapjait az organikus építészetnek is... A rend tagjai harmóniába ötvözték az égi és a földi erőket, és ezeket hazájuk érdekében a legjobb célra fordították. Működésük alatt segítettek a mindenkori magyar királyt, akit az országgyűlések alkalmával a rendfőnökeik tölthettek fel pozitív energiával. Egészen Mohácsig.

IV. László, akit a pápa kiátkozott, azaz törvényen kívül helyezett, többek között a Bende völgye nevű területet ajándékozta a pálosoknak. Ennyit pogány királyunkról. Az volt, hiszen az ősi magyar vallást, a pogány kereszténységet vallotta. Osztozott Koppány és Vaszoly sorsában.

Létezett egy párhuzam a pálos rend vezetői, és a velük egy időben uralkodó Árpád-házi királyok halála között. Ugyanis egymáshoz közeli időben tértek vissza a szellemvilágba, egyikük halála mindig követte a másikét. Így történt ez 1270-ben Özséb és IV. Béla, 1290-ben Benedek és IV. László halálakor, majd 1301-ben István és III. András esetében is. Az Árpád-ház regényével azonban ez a szinkronicitás is véget ért.

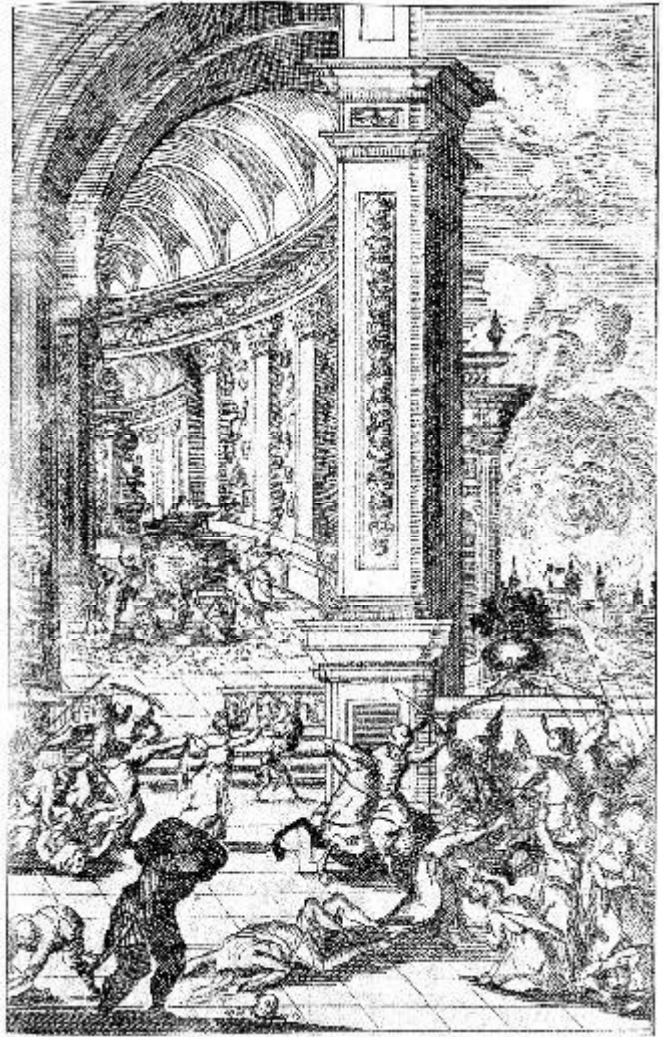
1304-ben, az Anjouk bejövetelével a pálos főkolostor működése megszűnt. Létesíteni kellett egy új központot, ennek Buda fölött, a volt Budaszentlőrincen (Zugliget?) lett a helye, és itt őrizték Remete Szent Pál holttestét. Ekkor már ténylegesen úgy hívják a pálosokat, hogy Thébai Remete Szent Pál Rendje.

Özséb már nem érthette meg az 1308-ban kapott pápai engedélyt az Ágoston-rendi regulák használatához. Ekkor zajlottak a templomos-percek, az egész Európában halálraítélt templárius lovagok egyik szóróványa is a Pilis izolált barlangjaiba menekült. Így csaknem egyidőben ismét megújító impulzusként érkezett a manicheizmus és a reinkarnáció a pilisi barátokhoz.

1404-ben 12 pálos szerzetes kelt útnak Rómába, akiket a pápa a Santo Stefano Rotondo templomban telepített le, majd nekik is adományozta azt, 1448-ban. Ez a templomosoknál megszokott, kóralakú szentély még egyesítette magában az atlantiszi tudást a pogánynak nevezett hagyományokkal és mindezeket keresztény motívumokkal ötvözte. (Ennek bejárat méretű makettje éppen most a Millenáris Kiállítás sarkában látható.)

Működött egy másik párhuzam is, a pálos rend és Magyarország állapotának változása között. Pázmány Péter írta:

„Ha számukat fogyni látod, tudd meg, hogy az országnak is rosszul áll szénája, de ha őket növekedni látod, tudnod kell, hogy az ország is felemelkedőben van.”

A törökök feldúlják Remete Szent Pál sírját (német rézmetszet, Magyar Nemzeti Múzeum)

Ez emlékeztet Magyarországra és a Szent Korona viszonyára is. Az ő kapcsolatukban szintén nagyon lényeges, hogy azt ki és hol birtokolja. Távol a hazától, egy múzeumban, vagy az Ország Házában.

Pázmány egy jezsuita központú szervezetet erőltetett rá a pálosokra, kérdéses, hogy ez javára vált-e a rendnek, avagy sem? Hasonló célú törekvések ma is hatnak egyes szellemtudományi társaságokban, azokat gyengítendő; ezek hatását a jövő hivatott mérlegelni.

Hunyadi Mátyás azzal kezdte uralkodását, hogy visszaszerelte a Habsburgok által eltulajdonított koronát. Itt kanyarodjunk vissza egy kicsit az időben. Utolsó szakraális királyunk – bár ez egy külön dolgot lehetne, hogy ki volt még az – uralkodását nemcsak a pálosok készítették elő egyik fő feladatukként, azt Kapisztrán Szent János is megjósolta még Mátyás gyermekkorában. A király egész életében támogatta a pálosrendet, a Báthori László atya által elsőként magyarra fordított és magyarázatokkal is ellátott Biblia méltó helyett kapott a Corvinák között. És egy kozmikus pletyka: aszályos időkben a pálosok Mátyás megrendelésére esőt tudtak csinálni, de ez már Beatrix királyné idejében történt, kis szürke mágiával is megtűzdelve.

Nekünk még újdonságnak tűnhet több szlovén mese, melyek Mátyás király feltámadásáról szólnak. Mátyás föld alatti birodalmáról, aki egy barlangban ül, kerek kőasztalnál, hosszú

Mátyás király Remete Szent Pál segítségével győzelmet arat a török felett (német rézmetszet, Magyar Nemzeti Múzeum)

szakállá van, és itt jön a meglepő fordulat: a nép arra vár, hogy szakállá háromszor (egyes verziók szerint kilencszer) körbeérje a kőasztalt, és akkor támad fel Mátyás, akkor jön el az aranykor. Már mint annak a népnek, amelyik az ilyen legendát emlékeztében tartja. Jó, ha megismerjük egy nép emlékezte és népszelleme közötti kölcsönhatásokat.

Hunyadi „Corvin” Mátyás halála után, a török invázió idején ötszáz pálos lovagnak ismét szembe kellett szállnia az ellenséggel, ezúttal Visegrádnál, ahol a Szent Koronát őrizték, megakadályozandó, hogy az a sötét oldal birtokába jusson. Ez az emberfeletti helytállás is sikerrel végződött, de az egész országot már nem védhették meg a vész elől. A megszállók szerte az országban felkoncolták a pálos szerzeteseket, a legnagyobb templomot, a Magyar Eskuriál néven is ismert katedrális felgyújtották és földig rombolták. Elhurcoltak minden kódexet, eltűnt a magyar Biblia is, és erre a sorsra jutottak a pálosok rovásírási forrásai is, melyeknek az volt az érdekességük, hogy balról jobbra íródtak. Ekkor több mint százötven pálos templom és kolostor működött a Magyar Királyság területén, ami az ország akkori lélekszámát figyelembe véve, igen nagy szám. Mátyás egyetlen fia, Corvin János egy horvátországi pálos szentélyben nyugszik.

Kormányunk nagy kulturális jótettet hajtana végre (e sorok a legutóbbi választások előtt íródtak), ha visszaszerzné a török kormánytól azt a csaknem fél évezrede elhurcolt, pálos irataink-

kal teli hat ládát, ami ma az isztambuli Top-Kapi mélyén várja, hogy napvilágra kerülhessen. Ezek másnak csak múzeumi tárgyak, nekünk viszont felbecsülhetetlen értékű szellemi kincsek. És szellemi erők.

A mohácsi vész után lépett színre Martinuzzi Fráter György, aki előbb Corvin János hadsegédje volt, majd annak halála után, kis kitérővel pálos szerzetes lett. Rövid idő múlva már népiszkolákat alapított, rendfőnök, püspök lett, egész életét a hitellenek elleni harcra áldozta. A krakkói egyetemen, ahol Európában egyedülálló módon tanítottak okkult tanokat, többek között Faust és Paracelsus társaságában képezték magukat és egymást. György barát asztrológiát, tenyérjósítást, légzógyakorlatokat végzett, feltűnően fiatalnak látták idős korában is. Hatvanéves korában ő vezette a török által elfoglalt Lippa visszaszerzéséért vívott rohamot, ami sikerrel is járt. Ez a méltatlanul keveset emlegetett csata volt Mohács után első diadalunk a török felett. Fráter György az ostrom napján kapta meg bíborosi ki nevezését, ami egyszersmind azt is jelentette, hogy egyúttal várományosa lett a pápai címnek. De életéből már csak egy hónap volt hátra, az erőszakos halált nem kerülhette el.

Miért is nem? Hogy egy kicsit jobban megértsük mai választási „harcainkat”, menjünk vissza a török időkig. A Mátyás király halálával kezdődő és a Fráter György meggyilkolásával végződő folyamatok megértéséhez figyelembe kell vennünk az akkor már uralomra jutott európai pénzügyi-hatalmi elit Magyarország megosztására irányuló törekvéseit. A Fugger- és a Medici-családoknak, úgy mond, nem volt lehetőségük beavatkozni a török elleni harcba. Mert „Európa érdeke” már akkor is más volt...

Ekkor kezdődött az említett szellemi impulzus négyszáz éves ciklusának hanyatló ága, innentől kezdve már csak a rend Magyarországon kívüli történetéről beszélhetünk. Az újra fel-emelkedő, neo-platonikusként ismert atlantiszi szellemiség elterjedésében nagyban hozzájárultak a törökök elől Rómába, majd az Ibériai félszigetre menekült pálosok. Rómában, a már említett körtemplomban tevékenykedtek, Spanyolhonban pedig egyesültek az ott még halványan pisllakoló Grál-áramlattal. Egyes szerzetesek Dél-Amerikába is eljutottak, az őslakosokkal együtt nekik is nyomuk veszett, csak néhány rovásírási szikla felirat-töredék maradt ott fenn.

A pálosok működését nemcsak a Habsburgok, hanem 1947 után a baloldali rendszer is felfüggeszthette. Az új rend

Martinuzzi Fráter György meggyilkolása (id. Matthäus Merian metszete, Magyar Nemzeti Múzeum. A három rézmetszet *A magyar kereszténység ezer éve* c. kiállításon volt látható.)

központja Lengyelországban van, de ott már nem teljes mértékben képviselik az ősi magyar értékeket. Érthető, hiszen Trianon óta, illetve az Egyesült Európa mostani vitái közepette Lengyelország és Magyarország érdekei már nem ugyanazok. Erről a csendes száműzetésben élő Árva Vince atya, Gyöngyösi Gergely magyarrá fordítója, a Magyarok Nagyasszonya sziklakápolna feltámasztója tudna bővebben mesélni...

A katarokhoz, templomosokhoz hasonlóan eretnekeknek tartott és üldözött bogumilokat még nem említettem. Ők a mai Bosznia területén telepedtek le, ott lettek kényszerből muzulmánok, az ősi hitet leszármazottaik tartották meg. Ahogy régen Róma, a huszadik század végén Brüsszel őket is üldözte... Ita Wegman most lefordított életrajza kapcsán előtérbe került 1939-es, 63 éves korában megtett útja, amikor is a Dunán lehajózott egészen Bulgáriáig, tervei szerint a bogumilok történetét akarta tanulmányozni.

Eljött a Millennium. 2000-ben, Szent Mihály havában a piliszsántói régi temető földjéből kifordult egy kő. Egy Keresztes Kő, melynek érzékelhető, mérhető ereje van. A rajta lévő vésétről már megoszlanak a vélemények, lehet bogumil szimbólum, de nem szabad kizárni a kopt keresztény eredetet sem, ha már Atlantiszig nem merünk visszanézni. Vagy nem tudunk. Nincsen rózsza tövis nélkül. Töviskereszt – rózsakereszt?

A XXI. század nyitányakor, hívök és hitetlenek világháborújának küszöbén, elérkezett az idő a Kelet és a Nyugat között egyedül egyensúlyt teremteni képes Közép-Európa mindig is háttérbe szorított, akadémiusan eltemetett szellemi fővárosának újraépítéséhez. Akinek megadatott, az láthatja Boldog Özséb szellemi fénykardjának éteri csillogását, mások Michael szabályját észlelhetik, de ehhez tudatosan fel kell venni a szellemi harcot a sötét erőkkel szemben, és akkor sikerülhetnek elhatározásaink.

Nem mindenki tudja: a materializmus diadalútja 1879-ben kezdődött, amikor is Michael arkangyal letaszította a sárkányt a Földre. Elkezdődött a szocialista kísérlet, annak végeztével most az angolszász világbirodalom békefenntartó háborúit nyögi a Föld népesebbik fele. És Michael ma nagyon várja azokat a megnyilvánulásokat, amelyek támogatják az ő harcát a sötét erők ellen. Legfőképpen azokat, akik, még egyszer hangsúlyozom: tudatosan teszik ezt.

A sötét erők említésekor eszembe jutnak '56 mártírjai, közöttük a szovjetek által meggyilkolt Gérecz Attila, akinek versei közül nekem a Boldog Özséb himnusz a legkedvesebb. Tudtommal a nagyképű XX. század egyetlen pálos-ihletésű verse, amelynek egy részletével zárom majd írásomat.

De hadd szóljak még a biztató jelekről. A Pilisben hosszú évek után újra megjelentek a hollók, felbukkant a Keresztes Kő; hazánkfia, Vörös Győző egyiptológus felfedezte a thébai sziklasírt. Az ottani Krisztus Pantokrátor falfestményének másolata ma a gellérthegy sziklakápolnában látható, minden magyarnak látnia kellene.

És olvassunk el újra egy ma is aktuális és megszívlelendő idézetet egy honi antropozófusunk könyvéből –pedig ők ritkán foglalkoznak politikával – s ez még az 1998-as országgyűlési választások előtt jelent meg:

„Ahoz, hogy az ember bátran és szabadon igent tudjon mondani olyasmire, aminek jelenlétét még nem érzékeli a világban, először nemet kell mondani azokra az erőkre, amelyek

minden gondolkodó ember számára lelepleződtek, mint ember-és életellenes erők.”

Ezt kevesen olvasták, és négy év elmúltával sem hallgattak miniszterelnökünkre, aki ezt mondta: „Ha az orrom nem csal, utoljára kell megküzdenünk a sötét erőkkel.” Tévedett. Egyelőre az ahrimáni erőkkel támogatott kampány lett győztesnek nyilvánítva. De meddig tartható az a győzelem, melynek vezetői csak a Mammon világhatalmában hisznek?

Minden Magyarok Miniszterelnöke abban is különbözik tőlük, hogy másban hisz: „Én azt gondolom, hogy mindig van magasabb értelme annak, ami az emberrel történik. Az ma még nem világos, hogy pontosan mi is ez a magasabb értelem.”

Világos lesz! Hazánk 500 évenkénti felvirágzása – pálos hagyomány – szorosan kapcsolódik Atilla, Szent István, Mátyás királyaink uralkodásához. Előbb vagy utóbb létre kell jönniük azoknak a feltételeknek, amelyek mellett a magyarság teljesítheti küldetését. Ehhez meg kell találnunk a kapcsolódási pontokat Özséb, Michael, a magyar népszellem között, és ezek összefüggésében kell tanulmányoznunk még mindig nem eléggé ismert történelmünket is. A lényeg: ezer esztendeje Szent István felajánlotta országát Szűz Máriának, létre jött a Regnum Marianum, melynek hatalmát, a Felső Világ akaratát Szűz Mária gyakorolja, a Szent Korona fennhatósága alatt.

És ez a magyarság küldetése: az egész emberiség szellemi fejlődésének védelme és szolgálata, ahogy a múltban az volt, az a jövőben is. Cselekedjünk ennek szellemében, michaelita áldozatvállalással. Alakítsuk újra – ha egyelőre csak éteri szinten is – a múlt és a jövő szerzetes lovagrendjét, hogy óvja hazánkat, Közép-Európát.

Ehhez adjon erőt Boldog Özséb himnuszának egy részlete:

*Népedért szólj, Boldog Özséb,
mondj imát az Úrnak,
hívd egybe, ki hív és magyar!
Hív, ki sebbel ékes!
Győzni fog, ki hinni akar,
s áldozatra képes!*

FELHASZNÁLT IRODALOM:

- BISTEY ZSUZSA: Rudolf Steiner él. Az élő antropozófia (Ispánk, 1998. Arkánium Szellemi Iskola)
- GYÖNGYÖSI GERGELY: I. Remete Szent Pál remete testvéreinek élete (Pilisszántó, 1998. Fráter György Alapítvány)
- LISSAK GYÖRGY: Az Aranykígyó (Pilisszántó, 1998. Fráter György Alapítvány)
- LUKÁCS ISTVÁN: A megváltó Mátyás király színeváltozásai a szlovén néphagyományban és szépirodalomban (Bp., 2001. Lucidus)
- MARIA VON NAGY: Die Entstehung und das Wirken des Wahren Rosenkreuzertums (Basel, 1980, kézirat); NAGY EMILNÉ DR. GOLLNER MARIA: Az igazi Rózsakeresztesség keletkezéséről és működéséről (Budapest, 2000. kézirat)
- PAP GÁBOR: Hazatalálás (Budapest, 1999. Püski)
- (SARBAK GÁBOR szerk.) Pálos rendtörténeti tanulmányok (h.n., 1994. magánkiadás)
- STEIN, WALTER JOHANNES: Weltgeschichte im Lichte des heiligen Gral (Stuttgart, 1928. Orient-Occident Verlag)
- SZANTAI LAJOS: A két Hollós. Mátyás király és a Pálos Rend (Budapest, 2001. Sáros és Fiai)
- VAMOSI NAGY ISTVÁN: Merlin a bárd, és Wagner a zeneköltő (Budapest, 1984 és 1985. magánkiadás)